

opusdei.org

Carta del Prelat (Juliol 2007)

Carta de Mons. Xavier Echevarría als fidels de l'Opus Dei. El Prelat convida a meditar sobre la vida corrent i exemplar dels primers cristians.

04/07/2007

Estimats, que Jesús em guardi les meves filles i els meus fills!

Com altres anys, el passat 26 de juny s'ha celebrat litúrgicament la festa de sant Josepmaria Escrivà de Balaguer en nombrosos indrets del món

sencer. Cada dia més, la devoció al nostre Pare és una realitat que no coneix confins: ni geogràfics, ni lingüístics, ni de races, ni de condició social. Milions de persones acudeixen a la seva intercessió en les necessitats espirituals i materials, i s'inspiren en la seva vida i en els seus ensenyaments per dur a la pràctica les exigències de l'Evangelí.

La seva figura resulta ben actual i així succeirà sempre, amb la gràcia de Déu, perquè molts homes i dones descobreixin els camins que condueixen a la Trinitat Santíssima, a través de totes les realitats humanes nobles: la família, el treball, les relacions socials, etc.

El Senyor desitja que aquells que ens esforcem diàriament per santificar-nos, seguint l'esperit de l'Opus Dei, ens entestem per recórrer fidelment les sendes que sant Josepmaria va obrir amb la seva docilitat al voler

diví. D'aquesta manera, amb el testimoniatge de la nostra lluita interior —algunes vegades victoriosa i d'altres no, però recomençant sempre amb alegria—, i amb les nostres paraules d'alè, moltes altres persones s'animaran a emprendre aquest *camí de santificació en el treball professional i en l'acompliment dels deures ordinaris del cristià* [1], que és l'Obra.

Avui us recordo alguns ensenyaments de sant Josepmaria relacionats amb els primers cristians, que van rebre la doctrina evangèlica directament de llavis dels Apòstols o dels seus col·laboradors immediats. S'hi fixava, en elles i en ells, com exemple de la manera amb la qual hem d'afrontar la nostra existència enmig del món. Precisament ahir hem viscut la memòria litúrgica dels protomàrtirs romans, homes i dones de la Urbs que van donar el testimoniatge suprem de Crist a la

Ciutat Eterna durant la persecució de Neró. En introduir la seva festa al calendari universal, l'Església va decidir que se celebrés el 30 de juny, després de la solemnitat dels sants Apòstols Pere i Pau, com per subratllar la seva unió ben estreta amb qui els havien transmès la doctrina santa de Jesucrist.

Per explicar la missió de l'Opus Dei, sant Josepmaria recorria amb freqüència a aquells primers germans nostres en la fe. ***Si es vol buscar alguna comparació—deia—, la manera més fàcil d'entendre l'Opus Dei és pensar en la vida dels primers cristians. Ells vivien a fons la seva vocació cristiana; buscaven seriosament la perfecció a la qual estaven cridats pel fet, senzill i sublim, del Baptisme. No es distingien exteriorment dels altres ciutadans***[2]. De manera semblant, afegia, els fidels de l'Opus Dei ***són persones comunes;***

desenvolupen un treball corrent; viuen enmig del món com el que són: ciutadans cristians que volen respondre complidament a les exigències de la seva fe [3].

També em mou a fer-vos aquestes consideracions el desig de secundar els ensenyaments del Papa, que en les Audiències dels dimecres —des de fa ja algun temps— exposa la figura dels antics Pares i escriptors de l'Església. Les seves paraules ens poden ajudar a conduir-nos com aquestes persones de les albors del cristianisme. En el fons, les circumstàncies en les quals ells van testimoniar la seva fe no es mostren molt diferents de les nostres.

Ressalta un primer punt: l'actitud optimista, curulla de confiança i seguretat —de fe!—, amb què es van relacionar amb el món pagà. A la llum dels ensenyaments del Senyor, van saber destriar allò que havia de

positiu en els costums socials de la seva època, i van rebutjar allò que no era compatible amb la nova visió de l'existència que la doctrina de Crist els havia comunicat.

El Papa fa notar, per exemple, que Sant Justí —cristià seglar, mestre de filosofia a la Urbs—, partint de la Sagrada Escripura, va il·lustrar abans de res **el projecte diví de la creació i de la salvació que es realitza en Jesucrist, el *Logos*, és a dir, el Verb etern, la Raó eterna, la Raó creadora.** I subratlla com aquell antic Pare de l'Església considera que **tot home, com a criatura racional, participa del *Logos*, duu en ell mateix una "llavor" i pot albirar la veritat. Així, el mateix *Logos*, que es va revelar com a figura profètica als jueus a la Llei antiga, també es va manifestar parcialment, com en "llavors de veritat", a la filosofia grega. Ara bé, conclou sant Justí, ja que el**

cris­ti­a­nisme és la manifestació històrica i personal del *Logos* en la seva totalitat, "tot allò bell que ha estat expressat per qualsevol persona, ens pertany a nosaltres, els cristians" [4].

A molts països, aquells que ens sabem fills de Déu ens trobem immersos en una societat neopagana i —no ho dubtem— tenim encomanada la missió estupenda de reconduir-la de nou a Déu. L'actitud apostòlica de cadascuna i de cadascú ha de seguir els passos d'aquells que ens han precedit. Ben assentats en la doctrina catòlica, hem d'actuar sense complexos d'inferioritat en el si de la societat civil a la qual pertanyem per dret propi, i —sense arrogància— transformar-la des de dins actuant com el ferment a la massa [5], per al bé temporal i etern dels homes.

Siguem, doncs, optimistes i objectius. Encara que vegem deficiències i

errors, abunden sempre moltes actituds positives, realitats bones en les dones i en els homes amb qui ens trobem, i en l'ambient en el qual ens movem. En ocupar-nos de l'apostolat, hem de descobrir aquestes riqueses i apreciar-les, per conduir a qui tractem vers la Veritat. Recolzant-nos en aquells punts d'interès comú, serà més fàcil acostar les ànimes a Déu. El nostre millor aliat per a la nova evangelització de la societat —a més de l'Àngel de la Guarda de les persones que tractem— és precisament aquest pòsit diví que es troba sempre en cada criatura humana —encara que de vegades ho ignori—, també entre qui es troben més allunyats de Déu.

Omplim-nos d'ànim, i tractem d'encomanar-lo a d'altres que potser es queden descoratjats davant les situacions de decadència moral i espiritual que sorgeixen en tants indrets. En les converses personals

amb amics i companys, tal com en les intervencions més o menys públiques que ens correspongui dur a terme, anem proveïts **amb les "ales" de la fe i de la raó**, com repeteix incansablement el Papa [6], sense separar una de l'altra. Així contrarestarem el relativisme ambiental, manifestació de la manca de fe i de la falta de confiança en la raó.

I, recordant també l'estimadíssim Joan Pau II, posem per obra el seu consell: «No tingueu por! Obriu, obriu de bat a bat les portes a Crist! A la seva potestat salvadora obriu els confins dels Estats, els sistemes econòmics igual que els polítics, els amplis camps de cultura, de civilització, de desenvolupament. No tingueu por! Crist sap el que hi ha dins de l'home. Només Ell ho sap!» [7]. Ho hem de complir, primer, en nosaltres mateixos, permetent al Senyor que entri en les nostres

ànimes i hi senyoregi; i també en qui tractem, acompanyant-los perquè arribin al convenciment que Jesús és el millor Amic.

Per a això, resulta imprescindible que millorem constantment la nostra formació teològica, que aprofundim —en la mesura de les necessitats i de les circumstàncies de cadascú— en els temes presents en l'opinió pública relacionats amb els aspectes fonamentals de la Revelació.

Analitzant els ensenyaments dels Sants Pares, el Papa es deté en un altre punt de gran importància en els moments actuals. Afirma que el gran error de les antigues religions paganes va consistir en no atènyer-se als camins traçats per la Saviesa divina en el fons de les ànimes. **Per això, l'ocàs de la religió pagana resultava inevitable: era la conseqüència lògica de l'allunyament de la religió de la**

veritat de l'èsser, en reduir-se a un conjunt artificial de cerimònies, convencions i costums [8]. Els antics Pares i escriptors cristians, en canvi, van optar per la veritat de l'èsser contra el mite del costum [9].

Tertulià, com recorda el Papa, escrivia: «*Dominus noster Christus veritatem se, non consuetudinem, cognominavit*» [10]; Crist Senyor nostre va afirmar que Ell era la Veritat, no el costum. I Benet XVI comenta que, **referent a això, convé observar que el terme *consuetudo*, que Tertulià utilitza per referir-se a la religió pagana, en els idiomes moderns es pot traduir amb les expressions "moda cultural", "moda del moment" [11].**

També ara és segur el fracàs d'aquells que prescindeixen de Déu. Malgrat la victòria aparent del relativisme en alguns llocs, aquesta manera de pensar i de viure acabarà esfondrant-se com un castell de

cartes, per no estar ancorat en la veritat de Déu Creador i Provident que dirigeix les vies de la història.

Els cristians ens sabem més lliures que ningú, perquè no ens deixem arrossegar per les tendències del moment. L'Església desitja que els seus fills siguin ***ciutadans catòlics responsables i conseqüents, de manera que el cervell i el cor de cadascun de nosaltres no vagin dispars, cada un pel seu costat, sinó concordes i fermes, per fer en tot moment el que es veu amb claredat que cal fer, sense deixar-se arrossegar —per falta de personalitat i de lleialtat a la consciència— per tendències o modes passatgeres: perquè ja no siguem més infants, fluctuants i enduts per qualsevol vent d'ensenyament, a l'atzar dels homes, o per l'astúcia que vol encaminar cap a l'error(Ef 4, 14)*** [12].

Al principi d'aquestes línies us esmentava que la devoció a sant Josepmaria continua difonent-se pel món. Fa pocs dies —i no són els únics exemples molt recents—, es va descobrir a Reggio Calabria una làpida commemorativa dels seixanta anys del pas del nostre Pare per aquesta ciutat; i es va donar el seu nom a un carrer a Fiuggi. I avui, 1 de juliol, es dedica a sant Josepmaria una església parroquial a València; aquesta és la raó que hagi datat aquí aquesta carta, ja que em trobo en aquesta ciutat convidat per l'estimadíssim amic i germà en l'episcopat, Mons. García Gasco, per participar en la cerimònia litúrgica. Uniu-vos a la meva acció de gràcies i continuem treballant, cadascú en el seu lloc, perquè aquest esperit de Déu arribi a nous ambients i a noves persones.

M'alegra molt comunicar-vos que des del passat 26 de juny estan ja a

Moscou els germans vostres que comencen la tasca estable de l'Obra a Rússia. Anem a acompanyar-los de prop amb la nostra oració, en aquests primers moments i sempre; i preparem la futura expansió.

En veure les cartes de totes i de tots, amb motiu del meu natalici, m'he omplert de vergonya i d'alegria; us ho he agraït a cadascuna, a cadascú. Com deia el nostre Pare, ***pregunteu-li-ho a Ell***, si ho dubteu.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

València, 1 de juliol de 2007.

[1] Oració per a la devoció a sant Josepmaria.

[2] Sant Josepmaria, *Converses*, n. 24.

[3] *Ibíd.*

[4] Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 21-III-2007. La cita de Sant Justí és de *l'Apologia* II, XIII, 4.

[5] Cf. Mt 13, 33.

[6] Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 18-IV-2007.

[7] Joan Pau II, Homilia en el començament de pontificat, 22-X-1978.

[8] Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 21-III-2007.

[9] *Ibíd.*

[10] Tertulià, *Sobre el vel de les verges* I, 1.

[11] Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 21-III-2007.

[12] Sant Josepmaria, *Carta 6-V-1945*, n. 35

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-
prelat-juliol-2007/](https://opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-prelat-juliol-2007/) (05/04/2025)